

Hvor smiler fager

Melodi: Olu Ring 1935
Tekst: Lebs. Jensen 1925
Sats: Jørgen Grøen Nielsen 2012

Sopran
Hvor smi - ler fa - ger den dan - ske kyst, og bre - der fav - nen når sol - klar bøl - ge,
og som - mer - sky - er og skib med lyst står sun - det ind i hin - an - dens føl - ge,

Alt
Hvor smi - ler fa - ger den dan - ske kyst, og bre - der fav - nen, når sol - klar bøl - ge,
og som - mer - sky - er og skib med lyst står sun - det ind i hin - an - dens føl - ge,

Bas

5
S
og Kron - borg lu - der ved Sjæl - lands port mod hvi - de sku - der, hvor lyst! hvor stort!
A
og Kron - borg lu - der ved Sjæl - lands port mod hvi - de sku - der, hvor lyst! hvor stort!
B

2. Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgen brød med en lys derude
som vindens rislen i Danmarks korn -
da vendte mangan på ny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryd
hvor smiler fager
den danske kyst!

3. Den danske mark i en bølgen går
som aadedræt af en venlig kvinde.
Så den rynger byggen sit silkehår,
der rusen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til nedes bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst!

4. Der driver høduft med krydret vind.
Igennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortøner
sig sø og strand.

5. Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave.
Henfarne slægter - forglem dem ej!
i arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv.

6. Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord,
er sjæl af den, der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod.

7. Men du, der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjerte bundet.
Thi dybe minder
og gammel agt
og milde kvinder -
hvor har de magt!